

Erasmus pályázat

Határozottan kijelenthetem már az elején: a lehető legjobb döntést hoztam meg azzal, hogy megpályáztam az Erasmus ösztöndíjat! Jelenleg is - miközben írom a pályamunkám sorait – itt tartózkodom még Itáliában. Kicsivel több, mint 1 hónap hátra van ugyan a mobilitási programból, de már olyan tapasztalatokkal gazdagodtam, amelyeket senki nem vehet el tőlem és a jövőben is kamatoztatni tudom majd.

Grenella Orsolya vagyok, 27 éves, a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Intézetének esti tagozatos hallgatója, klasszikus ének szakon. 2019-ben kezdett el foglalkoztatni a mobilitási programra történő jelentkezés lehetősége. Mindig is vágytam külföldre - úgy éreztem, nagyban hozzájárulna a pályáivem építéséhez, ha külföldön tanulhatnék egy szemesztert -, így miután megtudtam, hogy esti tagozatosként is van erre lehetőség, tudatosan kezdtem el felkészülni 2020-ra. A meglévő külföldi kapcsolatok közül egy olaszországi konzervatóriumot választottam, Bari városában.

Két fontos cél vezérelt kiutazásom előtt: a nyelvi és szakmai fejlődés. Úgy érzem és gondolom, mindkettő teljesült a programnak köszönhetően. Angolul közép-, olaszul pedig csupán alapszinten beszélek, de még kiutazásom előtt biztosított arról a konzervatórium, hogy nincs miért aggódnom, biztosan össze tudunk állítani egy olyan órarendet, amely megfelelő lesz a számomra. Így is történt. Vannak órák, amelyeket csak olaszul, másokat pedig vegyesen, azaz olaszul és angolul is hallgatok. Már korábban is hallottam arról, hogy az olaszok nem igazán szoktak „aggódni”. Helyszíni tapasztalataim alapján ezt immár magam is alá tudom támasztani – valóban igyekeznek mindig mindenre a legjobb, legegyszerűbb megoldást megtalálni.

Határozottan érzem magamon a nyelvi fejlődést, egészen más élmény a hétköznapi részeként megélni azt, hogy más nyelven kell – és sikerül is! - kifejeznie magam. Ekkor érti meg igazán az ember, hogy mi is a célja a nyelvtanulásnak, hogy ez nem csak egy „tantárgy”, hanem önálló boldogulásunk egyik fontos feltétele és egyben eszköze.

Akiket foglalkoztat ugyan a mobilitási program gondolata, de nem mernek belevágni, mert úgy érzik, nincs meg hozzá az elegendő nyelvtudásuk, azoknak mindenképpen azt javaslom, hogy egy percig se habozzanak emiatt! Vágjanak neki bátran az útnak, mert ez lesz az a program, amely óriási löketet adhat pozitív irányban történő elmozdulásukhoz.

Jómagam egy stabil B1-es angol nyelvtudással érkeztem ide, olaszból pedig alig A1-es volt a szintem, de a programnak köszönhetően érzem, hogy komoly áttörést értem el ezeken a területeken is. Természetesen a kommunikációm nem tökéletes, de sokat számít – olasz vendéglátóink szemében is! - az igyekezet és türelem, a törekvés arra, hogy az ember megtanulja megfelelően kifejeznie magát. Számomra hatalmas lendületet adott ehhez az

erasmusplus_hu Instagram oldalon Tóth Judit üzenete is: „Nem az a lényeg, hogy a hallgatók hibátlanul tudják az adott nyelvet, hanem, hogy ki tudják magukat fejezni.”

Az eddig eltelt néhány hét után is határozottan állíthatom már, hogy a nyelvtudásom mindkét nyelvből rengeteget fejlődött. Ám ami ennél is fontosabb számomra, az maga a nagy erejű inspiráció, a motivációs löket ahhoz, hogy hazatérésem után is nagy hangsúlyt fektessek a nyelvtanulásra, s hogy ne „kényszerként”, hanem az önszorgalom gyümölcseként tekinthessek e penzumokra. Rengeteg új baráttra tettem szert, társaságunk igen tarka. Olaszok, lengyelek, németek, szlovákok mellett vannak, akik Dél-Amerikából - Brazíliából és Panamáról – jöttek. Köztük, magyarként igen érdekes személyes betekintés nyernem más kultúrákba és örömmel látni, hogy őket is érdekli az enyém. A vírusveszély közepette is volt alkalmunk időről-időre találkozni egymással, kisebb csoportokban gyakran tartottunk közös főző esteket, amelyek nagyon jó hangulatban teltek.

A pandémiára való tekintettel nem megszokott módon folyik a tanítás. Értesítettek már kiutazásom előtt, hogy biztosan lesznek olyan órák, amelyeket csak *online* látogathatok és a mindenkori aktuális helyzettől függően várhatóak a változások. Ez így is lett, volt egy egyéni órámm offline (ének), s noha kezdetben arról volt szó, hogy minden második lesz csak online, sajnos november második felében, a vírus okozta romló helyzet miatt, teljesen átálltunk online oktatásra. Csupán a karácsonyi szünetet követően nyílt újra lehetőség arra, hogy egyes órákat minden második alkalommal offline látogassunk.

Bár az online oktatás (különösen ezen a szakon) nem egyenértékű a személyes jelenléttel, ennek ellenére alapvetően pozitív tapasztalataim vannak. Az oktatók mindent megtesznek annak érdekében, hogy hatékonyan adhassák át az anyagot, és több csatornán, felületen is elérhetőek (e-mail, what's up, google meet) - ennek köszönhetően gyors az információ csere. Megfelelő óvintézkedések mellett lehetőség van a konzervatóriumban a gyakorlásra is: én heti 3*3 órát szoktam bejárni gyakorolni, ilyenkor zongorával rendelkező terem biztosítanak számomra.

Szakmai fejlődésem szempontjából nagyon fontos volt számomra, hogy az olasz nyelvet még jobban elsajátítsam - kiváltképp a szavak kifejtésre fókuszálva. Hiszen a dal- és operairodalom jelentős része ezen a nyelven íródott, a zene nyelve is az olasz, minden instrukció, minden kottában (legyen az magyar, német stb.) olaszul van. Nagyon örültem, hogy egy ízig-vérig olasz tanárnő lett a mesterem. Ez a félév remekül kiegészítette a Miskolci Egyetemen eddig tanultakat.

Bari gyönyörű város, a kijárási korlátozások ellenére is volt alkalmam felfedezni. Be tudtam járni a város minden szegletét és szerencsére környező településekre is szép számban eljutottam, amit a mobilitási program nélkül nem engedhettem volna meg magamnak.

Az itt eltöltött hónapok alatt sokkal talpraesettebb lettem és sokkal nyitottabb, valamint türelmesebb, főleg önmagamhoz. Bár az önállóság eddig sem volt idegen létforma

számomra, de életvitelszerűen még én sem éltem külföldön és a hivatalos ügyeket sem intéztem még idegen nyelven, nem utaztam még soha ennyire magamra utalva. Úgy érzem, a magam számára is bizonyítottam azzal, hogy helyt tudok állni ilyen szituációkban és ez nem mindennapi élmény.

Arra biztatók másokat, hogy merjék megtenni ők is ezt a lépést, mert fantasztikus érzés, amikor sikerül, amikor „vállon veregethetjük önmagunkat”. Természetesen előfordult, hogy nekem sem sikerült minden elsőre, a megoldás kulcsa azonban ilyenkor is csupán annyi, hogy merjünk kérdezni, ha kell, akár többször is. Szerencsére és nem kis örömömre, itt Bariban nagyon toleránsak és türelmesek voltak velem minden tekintetben és témában - az oktatóktól kezdve az ügyintézőkön át a diáktársaimtól és az utca embereitől, házigazdánktól és a bolti eladóktól egyaránt önzetlen és igen értékes segítséget kaptam és kapok.

Úgy érzem, az itt eltöltött idő sokban hozzájárult ahhoz, hogy mind emberileg, mind pedig szakmailag magasabb szintre lépjek. Számomra ez volt a belépője annak, hogy a közeljövőben ne csupán itthon, hanem akár külföldön is megpályázhassak munkalehetőségeket. Szívvel remélem, hogy lesz még módom és alkalmam ide, Bariba is visszatérni – örülök ugyan a közeli hazautazásomnak, de tudom azt is, hogy hazaérve vissza fogok vágyani e bűbájos, különleges világba.